

Václav Kotlář: Po roce v jáhenské službě

V září uplynul rok od jáhenského svěcení našeho bratra Václava, který je od loňského roku spjat s naší farností též jako moderátor pastoračních aktivit. Jak zvládá naplňovat toto poslání a jak se mu daří v osobním životě se dočtete v rozhovoru s ním.

Jáhénství

Jak hodnotíš první rok z pohledu jáhna?

Bylo to super, je to super a doufám, že to bude super. 😊 Jáhenská služba mě velmi naplňuje a vidím v ní velký smysl. Není to jen o tom, že stojím u oltáře, ale člověk si o to více uvědomuje, že je přítomen tak blízko obrovskému tajemství, do kterého nelze nikdy zcela proniknout. Je to ob-

rovská Boží milost být u toho s posvátnou bází.

Přibližně jednou za tři týdny můžeme v kostele slyšet Tvé kázání. Kde k němu čerpáš inspiraci?

Zpravidla vyzývám Ducha svatého, prosím našeho nebeského Otce o inspiraci. Pak samozřejmě čerpám z Písma svatého a z četné literatury k tomu určené, dále z již napsaných kázání kněží apod.

Konzultuješ svá kázání se ženou nebo dětmi?

Zatím ne, ale vždy jsem z legrace říkal své milované manželce, že konečně bude mít příležitost mluvit k farnosti. 😊

pokračování na straně 6...

Milí farníci, čtenáři těchto řádků, předpokládám, že před otevřením této podzimní Cesty světla máte dávno přečtenou nejen tu prázdninovou, ale i novou knihu Dějiny farnosti Předklášteří, která vyšla o Slavnosti Nanebevzetí Panny Marie a která nás poutavým způsobem provází dějinami naší farnosti. Čím lépe budeme znát svou minulost, tím lépe budeme připraveni na svou budoucnost a tím méně z ní budeme překvapeni. Nové číslo cesty světla dostáváte do rukou o slavnosti sv. Václava, patrona našeho národa i našich farností. Podle internetu stojí v naší zemi více než 170 kostelů zasvěcených sv. Václavovi. Soch a obrazů najdeme nepočítaně. I když o něm nemáme mnoho historických zpráv, jistě je, že zanechal v paměti našeho národa hlubokou a výraznou stopu, což dokládá kromě výtvarného umění také veliké množství středověkých i barokních legend. Přeji každému z nás, abychom inspirováni svatým Václavem také zanechali hlubokou a dobrou stopu v tomto světě i v paměti svých blízkých. Váš farář otec Josef

Slunné počasí přálo výroční 20. diecézní pouti rodin za účasti biskupa Pavla

Foto: Veronika Mičulková

Teologie online: po stopách milujícího Boha

Toužíte více poznat Pána Boha a porozumět důvodům své víry? Pak je Teologie online (<https://www.teologieonline.cz/>) připravena právě pro vás. V naší farnosti se do jejího studia pustili hned 3 nadšenci – Tomáš Klouda, Jana Křížová a já. Co nás k tomu vedlo a co nám to přináší se dozvíte zde:

Tomáš (1. ročník):

Proč jsem se rozhodnul studovat teologii?

Toto rozhodnutí bylo výsledkem dlouhého a důkladného zvažování. Již delší dobu jsem cítil potřebu prohloubit své znalosti víry a teologických konceptů, avšak vzhledem k rodinným povinnostem jsem tuto myšlenku odkládal. Až po naléhání Radky Svobodové, která mi nadšeně vyprávěla o tom, jak úžasné a obohacující toto studium je, jsem se rozhodl, že je ten správný čas začít. Online forma studia mi navíc umožňuje skloubit náročné studium s péčí o rodinu a pracovním vytížením.

Co očekávám, že mi studium přinese?

Očekávám, že mi poskytne teoretické zázemí, které je nezbytné pro mou roli aspiranta trvalého jáhenství, do které jsem byl přijat. Zároveň se těším na pronikání do tajů teologie, což mi pomůže lépe porozumět souvislostem v Písmu a prohloubit mou víru. Věřím, že mi toto studium umožní efektivněji sloužit ve farnosti a podpořit duchovní růst nejen svých, ale i celé naší farnosti.

Jana Křížová (3. ročník):

Proč jsem se rozhodla studovat teologii?

Nejsem přesvědčena, že bych se rozhodla sama, ale spíše vnímám, že mne na studium poslal Bůh. Sama o sobě si nemyslím, že jsem vyloženě studijní typ, nicméně pokud je i toto vůle Boží, tak i nové cesty otevírám dveře. Předchozí dva roky jsme s několika přáteli jezdili do Brna na teologický kurz, kde jsem poznala nadšené lidi,

Žlevo: Jana Křížová, Radka Svobodová a Tomáš Klouda Foto: Jana Křížová

kteří svojí vírou a radostí dokáží šířit Boží jméno všude, kde žijí a působí. Možná právě to společenství, touha více porozumět Písmu svatému, poznat hlubší teologické pravdy či jen tak přemýšlet o životě Ježíše, toto vše určitě hrálo roli.

Co mi studium přináší?

Student získá úplně jinou perspektivu víry. Je to studium spíše teoretické, ale líbilo se mi, že jsme během 2 let prostudovali celé Písmo svaté, věnovali se i filozofickým předmetům a duchovnímu životu. Volitelné předměty si student vybírá sám, mne nejvíce oslovily „Paradoxy života“ a „Biblické soustředění“. Přála bych si, aby studium teologie mělo především pozitivní dopad tam, kde žijí a kam mne Bůh posílá.

Radka (absolventka):

Rozhovor naleznete pod QR kódem v pravém horním rohu tohoto článku.

Moc prosíme o modlitby za naše studium :-). Děkujeme.

*** Tomáš Klouda, Jana Křížová, Radka Svobodová*

Pout' rodin do Schönstattu

Ti, kdo naši farnost trochu znají, vědí, že v Tišnově a okolí žije hodně rodin i jednotlivců zapojených do Schönstattského hnutí. Koneckonců i náš kaplan, otec Jiří, patří k schönstattskému společenství kněží.

Schönstatt je obnovným hnutím katolické církve, které bylo založeno na sklonku první světové války v německém Schönstattu a jedním z jeho typických znaků vedle mariánské

úcty je také pocit domova.

S manželkou už jsme Schönstatt jako místo několikrát navštívili, a proto jsme se rozhodli uspořádat pouť do Schönstattu i pro další rodiny, které třeba na tomto místě ještě nebyly.

Do Schönstattu nás nakonec v termínu 7. – 11. srpna jelo celkem 39, z toho 15 dětí, 2 hlídači a 22 dospělých. Během dní v Německu jsme

měli možnost navštívit důležitá místa historie i současnosti hnutí, včetně původní schönstattské kapličky (dnes jsou po celém světě více než dvě stovky věrných kopií oné první svatyně). Byli jsme také u hrobu zakladatele hnutí, pátera Josefa Kentenicha a rovněž jsme se setkali s několika kněžími, řeholníky i manželskými páry, kteří nám ve svých impulsech a přednáškách pověděli o své životní cestě anebo i přiblížili některá zásadní témata hnutí. Během odpovědní

Vážná nemoc se může stát náročnou životní událostí, která ovlivňuje nejen život samotného nemocného, ale i jeho blízkých. Nemocný člověk může pociťovat obavy z budoucnosti, strach z bolesti, strach o své blízké, strach ze smrti. Nemoc najednou mění dosavadní způsob života, hodnoty člověka, jeho prožívání a životní potřeby.

Může ovšem nemocného ochromit a zastavit v jeho životní cestě. Někteří lidé během nemoci prochází bojem, smlouváním a hledáním cest, které zaručeně pomohou, jiní naopak svoji nemoc vnitřně přijmou, nahlédnou do svého nitra a svým klidem a duchovním mírem dávají posilu svým blízkým pečujícím.

Vzpomínám si na jednoho nemocného pána, který po sdělení špatné zprávy lékařem v nemocnici propadl beznaději. Odmítal jíst, pít, odmítal láskyplnou péči své rodiny. Již si nepřál takto žít. Bez léčby ztratil jeho život smysl. Rozhovorem, prosbami rodiny ani nabídkami zdravotních sestřiček se nedařilo nemocného nijak povzbudit.

Jediné, co však neodmítl, byla modlitba. Společně jsme se pomodlili, poprosili Pána a nemocnému jsem slíbila večerní modlitby. Návštěvu kněze si nemocný nepřál, po mnoha letech se bál, potřeboval ještě čas. Druhý den se mne ovšem zeptal, zda jsem se za něj modlila, tak jsem přisvědčila. Zároveň pověděl, že již se s nemocí vnitřně smiřuje a jeho čas se prý blíží, nabídla jsem tedy opět návštěvu

kněze. Prosba nemocného rozhodla: „Ano, prosím, zavolejte pana faráře.“ Nemocný si přál svátost nemocných a vnímal potřebu vnitřního pokoje.

Bezpodmínečným přijetím ze strany provázejícího může nemocný zakusit Boží přízeň a lásku a vyjádřit tak svoji potřebu obrátit se k milosrdnému Bohu. Bůh, který je věrný a zůstává s námi i v temnotách. Bůh naslouchá prosbám zranitelných, smutných a nemocných i skrze jejich doprovázející.

A i přesto se často setkáváme se strachem nemocných z návštěvy kněze, strachem z konce života. Důležité je však vědět, že svátost nemocných pomáhá každému křesťanu k životu. Tam, kde se ovšem chápe svátost pomazání nemocných jako zvěstování konce, tam se můžeme minout smyslem této svátosti. Svátost pomazání nemocných není ani svátostí umírání. Naopak se na ni podívejme jako na svátost posilující v nemoci, dodávající odvahu k přijetí sebe sama i ve stavu nemoci a též povzbuzující k Boží blízkosti. Stává se tak nadějeplným poselstvím, ve kterém si Kristus přeje setkat se s nemocným i v jeho nemoci. Pacient je pomazán pro boj proti beznaději a opuštěnosti. (Pera, Weinert, s. 79–80).

Čas nemoci nutí nemocného člověka „se zastavit“ a porozjímat nad svým dosavadním životem. Díky tomu se může mnohem více otevřít milosrdné lásce Boha, přijmout odpuštění a připodobnit se Ježíši Kristu. Přijetí svátosti smíření může člověka posílit a též

v něm uvolnit síly, které dosud byly spoutány. (Pera, Weinert, s. 82).

Nesmíme ovšem zapomenout ani na Eucharistii. Eucharistie jako skutečný a opravdový chléb života se stává pokrmem na cestě k Bohu, v čase těžké nemoci. Svaté přijímání pomáhá nemocnému vytrvat, když hrozí, že osamocenost a strach zvítězí. Hmatatelná Boží přítomnost ve chlebu života zůstává i tehdy, když lidské tělo umírá. (Pera, Weinert, s. 83).

Pokud vzpomeneme na samotného Ježíše, i sám Boží syn měl strach, narákal před svými učedníky a dokonce se „potil krví“. Proto se nelekejme jakýchkoliv emocionálních projevů, které nemocný může vyjádřit smutkem, pláčem či sténáním. Sám trpící může takto vyjadřovat touhu po blízkosti, po sdělení své bolesti a trápení. Někdy se i slzy trpícího stávají živnou půdou pro hledání naděje a obrácení k Bohu.

A pokud na své cestě hledání budeme pamatovat i na Ježíše, který „pro nás nesl těžký kříž“, může nám být útěchou, že při této nejtěžší životní práci nejsme nikdy sami. A pokud i naše víra ve zmrtnýchvstalého Ježíše a znovushledání s Ním nám dodá naděje, kterou v nemoci potřebujeme, nebojme se této naděje otevřít.

**** Jana Křížová,
Domácí hospic Porta Vitae*

Seznam literatury:

PERA, Heinrich et WEINERT, Bernd. Nemocným nablízku – Jak pomáhat v těžkých chvílích. Praha: Vyšehrad, 1996.

měly rodiny volný čas, v němž mohly podniknout něco i s dětmi a poznat krásy Německa v okolí řeky Rýn a města Koblence.

Asi nejdůležitější na celé pouti byl duchovní prožitek. Cítili jsme, že náš nebeský Otec i Panna Maria jsou s námi, doprovází nás a mají vše ve svých rukou. Z Schönstattu jsme se po nedělní mši svaté 11. srpna vydali na cestu domů a shodli jsme se spolu s účastníky, že si duchovně odvážíme mnohem více, než jsme do pouti

vložili nebo než o kolik jsme se vůbec odvážili prosit. Také jsme během celého pobytu zažili opravdovou atmosféru domova a přijetí.

I když sami zatím nejsme schopni dohlédnout na všechny plody této cesty, věříme, že pouť přinese každému účastníkovi duchovní plody a přispěje k tomu, abychom sami byli schopni šířit atmosféru domova i v našich společenstvích a farnostech.

**** Josef Lavička*

*Účastníci pouti u původní kapličky.
Zde vzniklo v roce 1914 schönstattské hnutí.
Foto: Josef Lavička*

Překvapivý archeologický nález pod věží kostela

Když v prostoru pod věží kostela před časem započaly stavební práce za účelem zbudování místnosti pro děti, těžko mohl někdo odhadovat, jak zajímavě se práce budou vyvíjet. O archeologickém nálezu ve věži jsme mluvili s archeologem Pavlem Staňkem.

Pavle, mohl by ses čtenářům představit?

Jmenuji se Pavel Staněk a jsem zaměstnancem společnosti Archaia Brno, která má licenci provádět archeologické výzkumy na území České republiky. Zaměřujeme se zejména na záchranné výzkumy v rámci Jihomoravského kraje a kraje Vysočina, a to především na středověkou archeologii.

Jak jsi se dozvěděl o stavebních pracích pod věží kostela?

O stavebních úpravách pod věží jsem se dozvěděl vlastně náhodně. Po jedné dětské mši mě a dceru Amálku pozvala Vendy Kotlářová na prohlídku věže. Že tam jdou ministranti a zda bychom se taky nechtěli jít podívat. Byly tam nachystány sondy v rozích, a tak jsem se zeptal otce Rybeckého, co se tam chystá a domluvili jsme se na dalším postupu.

Co následovalo potom?

Po odstěhování nábytku a vyjmutí původní dlažby jsem se tam stavil s kolegyní a vykopali jsme jednu větší zjišťovací sondu. Předpokládal jsem, že můžeme narazit na starší úroveň podlah. Starší dlažbu nebo alespoň zbytky maltového lůžka po takové dlažbě a případně nějaké starší zděné konstrukce. Podařilo se nám ale narazit na pozůstatky středověkého farníka.

Odhalené línie zdi

Foto: Pavel Staněk

Nalezené kosterní pozůstatky

Foto: Pavel Staněk

Zní to trochu jako z detektivního románu. Jaké byly další kroky?

Nález koster celou věc trochu zkomplikoval. Dalo se očekávat, že se v uvedené niveletě mohou nacházet i další pohřby. Zúčastnil jsem se tedy sobotní brigády, kdy se vysnížoval prostor pod věží o cca 20 cm. Celý prostor jsme začistili a objevily se velice zajímavé skutečnosti. V půdoryse se nám vyrýsovaly dva liniové útvary. Jedná se pravděpodobně o starší ohrazení kolem kostela a přilehlého hřbitova. Následoval menší archeologický průzkum. Při něm jsme zjistili, že přibližně východní polovina místnosti se nacházela v prostoru někdejšího hřbitova. Také jsme dozkoumali ten zachycený hrob. Nejednalo se ale pouze o jeden pohřeb, v uvedeném hrobu bylo uloženo pět jedinců. Odhaduji, že jde pravděpodobně o matku se čtyřmi dětmi. Neměli u sebe nic, co by je pomohlo datovat, a tak je jejich datace pouze rámcová do 14. či 15. století.

Zajímavé je, že kostry neležely orientovány směrem západ-východ, jak bylo pro tehdejší pohřební rítus běžné, ale nacházely se ve směru jih-sever s hlavou k jihu. Ležely těsně u liniového výkopu, který byl jeden metr široký a přibližně půl metru hluboký. Na dně výkopu jsme našli zbytky

malty. Lze předpokládat, že se jednalo o negativ starší ohradní zdi. Hned vedle se nacházela další liniová stavba tentokrát dřevo-hliněné konstrukce. Tvořily jí jednotlivé negativy po kulech a linie kamenů, která pomáhala s upevněním této konstrukce. Dalším výzkumem se podařilo narazit ještě minimálně na jednu starší fázi kulové konstrukce.

Můžeš přiblížit další osud koster?

Ty kostry byly z větší části v kolizi s niveletou úprav, proto jsme je vyvedli a pokusíme se u nich o antropologické určení stáří, pohlaví a případně dalších skutečností. Ale jsou značně křehké a rychle se rozpadají, takže je otázkou, co se podaří určit. Následně budou uloženy do depozi-táře. Kdyby v budoucnu někdo přišel s tím, že by je chtěl zkoumat z nějakého nového hlediska.

Nalezlo se kromě koster ještě něco dalšího?

Vyjmut byl menší soubor keramických nálezů. Zlomky nádob, které se dají datovat od 1. poloviny 13. století až do 15. století. Jsem ale velice zvědav, zda se po umytí nálezů nepodaří některé zadatovat i do staršího období. Na první pohled vypadaly některé kousky hodně staře. Tím by se uží-

vaní zdejšího areálu posunulo více do minulosti.

Jak celý archeologický výzkum v prostorách kostela odborně hodnotíš?

Práce pod věží v ničem nevybočuje od běžné archeologické praxe. Zachytit, zdokumentovat a interpretovat sledované skutečnosti a vyjmout archeologické předměty. Nález pod věží byl

nicméně v první moment překvapivý. Do kostela vstupujeme po schodech, a tak bych nepředpokládal, že se budou hroby a ostatní nálezy nacházet hned pod dlažbou. V minulosti zde muselo dojít ke značným změnám s úrovněmi terénu. Terén mohl být před výstavbou věže v 15. století výrazně výše, a to až o jeden metr. Proto se zachycený hrob vyskytl relativně mělko oproti dnešní úrovni podlahy.

Poslední otázka – co tě přivedlo k práci archeologa a co Tě na ní baví?

Vždycky se mi líbil středověk a lákalo mě studium historie, ale nechtěl jsem jen sedět v archivech. Archeologie je hodně o terénním výzkumu. Je to skloubení intelektuální a manuální práce.

*** Josef Lavička

Obnova v Duchu svatém – nové letnice pro Tišnov

Na jaře 2025 bude naše farnost pořádat obnovu v Duchu svatém – začneme v lednu.

Cílem obnovy je prohloubit náš vztah k Bohu, prožít společně vylití Ducha svatého a seznámit se s jeho dary (modlitba v jazycích, uzdravování,...).

Obnova bude organizována na základě knihy Ernsta Sieverse “Seminář Život v Duchu“, jak se to osvědčilo v jiných farnostech. Obnova bude mít 10 večerních setkání, vždy jednou za týden. Setkání bude začínat přednáškou a bude následovat diskuse ve skupinkách. Jako lektora pro tento seminář otec Josef pozval otce Petra

Beneše z farnosti Brno-Židenice, který vedl tuto duchovní obnovu i v jiných farnostech. Také máme domluvenu pomoc komunity Emmanuel.

Na tuto obnovu se připravujeme každý týden společnou modlitbou ve Večeřadle. Scházíme se na faře buď v pátek v 16:30 nebo v úterý v 18:30 – informace o konkrétním termínu pro určitý týden najdete v Perspektivě. Pokud byste se chtěli do Večeřadla připojit, jste velmi vítáni. Také prosíme o vaše modlitby za Večeřadlo i za obnovu v Duchu svatém. Do vánočního zpravodaje napíše zvací článek přímo o. Petr Beneš.

*** Radka Svobodová

Činnost pastorační rady farnosti

Co se událo od uzávěrky posledního vydání Cesty světla v tišnovské pastorační radě (PRF)? Její zástupci se sešli 2. 5. 2024, kde se seznámili s hodnocením letošního Alfa kurzu. Závěrečný dotazník vyplnilo 15 účastníků a zjistili jsme, že cca 2/3 dotázaných se o kurzu dozvěděly od přátel, většina se přihlásila ze zvědavosti nebo aby se dozvěděla něco nového, cca 1/2 byla věřících a 1/4 nevěřících, na Alfě nejčastěji oceňovali zajímavé přednášky a společenství lidí. U většiny se v pozitivním směru změnil pohled na křesťanství/církev. Obtížné přišly účastníkům některé přednášky. Další zapojení do Alfy nebo jiných programů farnosti pak uvedlo

necelých 15 % s tím, že přes 85 % ještě nevědělo. V závěru dotazníku účastníci kurzu děkovali organizátorům. Na základě výstupů bylo navrženo, aby byla vytvořena skupinová katecheze pro účastníky Alfa kurzu a další zájemce.

Na jednání PRF dne 13. 6. 2024 byly diskutovány možnosti spolupráce s Oblastní charitou Tišnov a konkrétní podoba večerních katechezí navazujících na Alfa kurz. Dále členové PRF probírali nabídku Marka Chvátala k podpoře evangelizačního projektu Hledamboha.cz.

Poslední novinkou je dokončení uvítacích balíčků pro nové farníky.

*** Veronika Mičulková

Aktuality moderátora pastoračních aktivit

Doba letních prázdnin a dovolených byla svým způsobem klidnější, probíhaly různé duchovní poutě, duchovní obnovy apod. Sám jsem se spolu se svou rodinou účastnil Národní poutě na Velehradě při příležitosti svátku sv. Cyrila a Metoděje. Velmi mile nás překvapilo, že hlavním celebrantem při odpolední mši svaté v bazilice před koncertem Dnů lidí dobré vůle byl náš brněnský biskup otec Pavel. Jako moderátora i jako jáhna brněnské diecéze mě to moc potěšilo. Na podzim mě čeká spolupráce s kněžími v děkanství při přípravě a realizaci dalších formačních kurzů, Beta kurzu a vzniku děkanské pastorační rady. Je přede mnou spousta práce. Rád bych také informoval, že se uvolnila funkce koordinátora pastoračních aktivit pro mládež a děti, kterou dříve zastávala slečna Pavlína Krásenská z farnosti Předklášteří. Nyní se hledá její nástupce. V případě zájmu mě prosím kontaktujte. Budu rád za Vaše podněty i připomínky, se kterými se na mě můžete kdykoliv obrátit. Prosím také o Vaši modlitbu a morální podporu. Velmi Vám děkuji! Bůh Vám žehnej.

*** Váš jáhen Václav Kotlář

Moderátor pastoračních aktivit v děkanátu

Jáhen Václav Kotlář

Tel. 776 091 067

E-Mail:

moderator.tisnov@dieceze.cz

...pokračování ze strany 1

Jak bys povzbudil mladé muže k jáhenské službě?

Je třeba především naslouchat svému srdci, zda je k této službě Bůh opravdu volá a být tomu zcela otevřený. Určitě to nemusí být cesta pro každého. Má milovaná žena mi kdysi řekla, že jáhenská služba je nejkrásnější povolání. Člověk, a zvláště mladý člověk se leckdy rozhoduje, čím bude trávit ve svém životě čas. Může studovat, cestovat, sportovat, mít koníčky... Něco však bude pro něj zcela zásadní a jádro jeho času v životě. Já jsem si vybral vedle manželství také službu Pánu Bohu. Jáhenská služba je tedy skvělou příležitostí pro mladé muže, jak smysluplně naplnit svůj čas. Jak říká otec biskup Pavel Konzbul – „Jáhentství je dárek, který stále rozbalujeme.“ Tedy, nebojte se a jděte do toho!

Moderátor pastoračních aktivit

Ve farnosti působíš nejen jako jáhen, ale také jako moderátor pastoračních aktivit (MPA). Co přinesla tato služba do naší farnosti?

Na to by asi měli odpovědět jiní. 😊 Ale z mého pohledu je to skvělá příležitost, jak propojit naše děkanství a začít fungovat a myslet trochu jinak než dosud. Tím, že se pravidelně zúčastňuji kněžských rekolekcí,

mám přehled, co se kde děje a hlavně se můžu věnovat i věcem, na které kněží nemají čas. Není to jen o moderátorovi, ale také i o farnících a kněžích v našem děkanství, aby využívali služeb moderátora a přicházeli se svými podněty, případně podporovali probíhající aktivity a nebránili jim. Je třeba odhlédnout od dosud zajatého systému a být otevřen novým příležitostem.

Nedávno jste měli setkání MPA v Kostelním Vydří. Odnášíš si z tohoto setkání nějaké nové nápady?

Zcela určitě. Přestože jednotlivá děkanství nelze srovnávat, protože každé je jiné, má jiný počet kněží, farníků a jsou zkrátka v jiné situaci než my, ostatní děkanství i moderátoři jsou pro mě velkou inspirací, co vše lze udělat, na co se zaměřit. Jako moderátoři jsme skvělé společenství a společně táhneme za jeden provaz.

Osobní život

Jaké je Tvé civilní zaměstnání?

Vedle moderátorství působím jako učitel odborných předmětů na Bezpečnostně právní akademii v Brně, kde učím 3 odborné předměty v oboru bezpečnostně právní činnost. Původně jsem měl pracovat ve Vazební věznici Brno jako vězeňský kaplan, ale vzhledem k vládním škrtnům a úsporám mi bylo zrušeno těsně před nástupem pracovní místo. Ale věřím, že i to měl Bůh ve svých rukou.

Foto: Václav Kottlář

Koncem října očekáváte pátý přírůstek do rodiny. Jak se Ti daří kloubit rodinný život s tím pracovním/církevním?

Člověk si musí hlavně srovnat své priority. Předně jsem milující manžel, pak otec svých dětí a pak až jáhen. K tomu, abych svou rodinu zabezpečil, musím samozřejmě pracovat. Má manželka toto vše vnímá. Myslím, že v tom je základ pro všechny mé činnosti. Pokud své priority prohodím, nebude to dobře.

Nejsi rodilý Tišnovák. Jak jsi vnímal naši farnost při příchodu? Změnila se nějak od té doby?

Přistěhovali jsme se do tišnovské farnosti v roce 2014. Vnímám jsem místní farnost jako velmi milé společenství. Bylo hezké, že naše rodina celkem brzy dobře zapadla a byli jsme vřele přijati. Zcela určitě se farnost změnila. Už po roce našeho pobytu se změnili kněží a my jsme se aktivně i zapojili do farnosti. Ne že by to předtím nešlo, spíše jsme se nejprve rozkoukávali. S tehdejšími kněžími vycházela naše rodina velmi dobře. Ale vznikla pastorační rada, vznikla nová společenství, přišel jáhen i moderátor. 😊

Daří se Ti relaxovat? Jakou podobu má Tvůj odpočinek?

Ze všeho nejvíc miluji moře, hory a jezera. Zbožňuji přírodu. Nejvíce tedy čerpám z ní. Samozřejmě se k moři, horám a jezerům hned tak nedostanu, a tak rád chodím do lesa, jezdím na kole. Zajdu ale i do posilovny, rád čtu, zajímám se o politické debaty a také miluji sci-fi filmy. Takže občas zhlédnu i nějaký ten film.

Přejeme za redakci mnoho Božího požehnání pro Tvou práci i v rodinném životě.

*** Veronika Mičulková

Foto: Václav Kottlář

Malba na zdi farní budovy

K malování na zeď jsem se dostala díky mé velmi dobré kamarádce Vendy Nečasové, která mě s touto možností oslovila. Tvorbě se věnuji naplno a zaměřuji se hlavně na křesťanskou ilustraci. Na zeď jsem ale malovala poprvé, byla to výzva! Vše vzniklo z nápadu otce Josefa, že by bylo dobré pomalovat stěnu vedle kostela a fary, která je prázdná a mohla by vlastně sloužit jako taková evangelizační stěna. Potom se myšlenka přes Vendy dostala až ke mně a spolu jsme začaly rozmyšlet nad tématem, které zeď má nést. Také jsme se za to modlily a docela rychle jsme se shodly na podobenství o marnotratném (ztraceném) synu. Proč? Protože kolem chodí určitě mnoho ztracených a hledajících lidí, ztracených ovcí, které potřebují Otcovu náruč. A pro nás křesťany to může a má být každodenní připomínka Otcovy lásky k nám. Vznikl tedy nápad a zhyňvala ta těžší část – převést jej v realitu. Já pracuju i s grafickým tabletem, který mi v mnohém práci velmi ulehčil. A děkuji Bohu za moji představitivost, díky které můžu Ježíšova podobenství přetvářet do obrazu. To je něco, co na ilustraci miluji!

Ilustrace se skládá z několika obrazů (rámečků), které toto podobenství zkráceně vypráví. V prvním je otec se svými dvěma syny. Za nimi je palác, jsou ověšeni zlatem a prsteny,

kolem se válí mince, truhly a kalichy, aby bylo zobrazeno jejich bohatství. Na druhém vyobrazení předává otec mladšímu ze synů jeho dědictví, jak si on od něj vyžádal, aby mohl do světa. Třetí vyobrazuje jeho následný bohémský život, ve kterém hned všechno dědictví utratil a zůstal na mizině. Čtvrtý znázorňuje jeho otrockou práci na poli, kde, jak říká Ježíš, nedostával ani jíst a spokojil se s tím, co jedla prasata. Jaká změna z jeho života pohodlí a dobrého jídla! A poslední je návrat do domova, kdy si syn rozmyslel, že tam mu bylo lépe a chce se vrátit. Otec ho vítá a objímá. Záměrně je syn tak malý, protože postava otce vyobrazuje nejen jeho biologického tatínka ale i našeho nebeského tatínka, Boha, v jeho velikosti a vznešenosti.

Nakonec jsem se rozhodla napsat nad ilustraci nápis: Otcova náruč je vždy otevřená, vrať se. A to proto, aby i ti, co příběh neznají, došli na konci k jeho poselství. Celé je to koncipované tak, aby toto poselství symbolicky končilo u dveří kostela a fary. Kde je náruč Otce otevřená pro všechny. S Vendy jsme pak spolu vybraly barvy, které nám hezky ladily k sobě. Snažily jsme se vybrat barvy radostné a živé. Zapojilo se mnoho dětí i dospělých! Bylo krásné sledovat, jak postupně společnými silami obraz roste a ožívá. Celkově se podle mě zapojilo asi 30 lidí. Možná

Foto: Veronika Mičulková

více, nemám odhad na čísla 😊. Ale (skoro) všichni zanechali svůj podpis vedle díla! Reakce kolemjdoucích byly různorodé. Většinou ale pozitivní! Mnoho lidí se zastavilo, chválilo nápad, říkali: „Konečně bude na co koukat!“ Někteří se ptali, co to je, i nevěřící byli myšlenky podobenství z Bible otevření a líbila se jim. Samozřejmě byly i ne moc pozitivní reakce. Často od mladých, kteří se v parku pohybovali. Ale já nad tím vždycky mávla rukou, vždyť Ježíše taky ne každý v jeho době bral a musel se často postavit i útokům na svou osobu. Žehnala jsem vždycky těmto lidem a modlila se za ně. Ale na závěr trochu pozitivně: našli se i mladí, které obrazy zajímaly a chválili je! Děkuji za tuto možnost a ať Bůh toto dílo žehná!

*** Leona Jordánová

Dění v církvi

Aktuality z Brněnské diecéze

- 12. srpna 2024 zemřel hudební skladatel Zdeněk Pololáník, autor mnoha významných duchovních skladeb.
- Brněnské biskupství má novou vizuální identitu včetně loga.
- Diecézní charita Brno má od září nového ředitele. Oldřicha Haičmana vystřídal Pavel Kolmačka, bývalý ředitel Oblastní charity Blansko.

Aktuality z ČR

- Vietnamská katolická komunita v ČR oslavila 25 let své existence.

- Diecézní charita Hradec Králové spustila nový projekt Adopce naruby. Tentokrát si své dárce podle fotografií vyberou samy děti.

Aktuality ze světa

- Papež vyzývá k modlitbám za humanitární pracovníky, kteří riskují své životy, aby pomohli druhým.
- Jako každý rok už po čtyři století 27. července dochází k zázraku zkapalnění krvavých vzorků relikvií sv. Pantaleona na dvou místech jejich uložení v Itálii a ve Španělsku.

*** Aneta Kličnarová

Přehled plánovaných akcí

- 1. 10. 2024 začátek kurzu Beta
- 3. 10. 2024 Diecézní setkání prvo-komunikantů s otcem biskupem
- 9. 10. 2024 Koláč pro hospic
- 13. 10. 2024 po mši v 8:45 v Tišnově představení projektu HledamBoha.cz
- 17. 10. 2024 adorační den Předklášteří
- 20. 10. 2024 Misijní neděle
- 17. 11. 2024 Pouť ke sv. Anežce v Předklášteří
- 8. 12. 2024 koncert v Předklášteří

Modlitební triduum a symboly

Asi jste si už všimli, že v naší farnosti se pravidelně jednou za čtvrt roku konají modlitební tridua, která vedou členové Modliteb matek (MM) a Modliteb otců. V podstatě jde o znovuprožívání velikonočního tridua v jednotě se všemi skupinami Modliteb matek a Modliteb otců po celém světě. Setkání probíhají v pátek, sobotu a neděli většinou hodinu před či po mši svaté nebo během pravidelné sobotní večerní adorace v našem tišnovském kostele. Po celou dobu je vystavena Nejsvětější svátost. Tato tridua jsou určena pro celou farnost, nejen pro členy společenství Modliteb matek a Modliteb otců. První den, v pátek, odprošujeme Boha za naše hříchy, kvůli kterým Pán Ježíš pro nás zemřel na kříži. V sobotu prosíme Boha, abychom dokázali odpustit těm, kteří ublížili nám i našim dětem. Poslední den, v neděli, se radujeme ze vzkříšení, chválíme Pána a děkujeme mu za vše, co pro nás udělal. Když v pátek ze srdce prosíme za odpuštění svých hříchů, budeme mít v sobotu sílu odpustit a prosit o obrácení těch, kdo nám ublížili. Pak se můžeme v neděli opravdu radovat, že srdce chválit Pána a děkovat mu.

Pro každé triduum je nejdůležitější modlitební příprava, aby Duch svatý mohl působit, mohl se nás dotýkat a proměňovat nás. Součástí každého dne tridua by měl být nějaký hmatatelný symbol, který si ten, kdo triduum připravuje, obstará a přinese. Tyto symboly nejsou nezbytné, ale také skrze ně se nás Duch svatý může dotýkat.

Přípravou letošního sobotního červnového tridua jedna maminka, která v naší farnosti modlitební triduum koordinuje, pověřila právě mě. Ptala jsem se jí, jestli mám připravovat i nějaký symbol. Odvětila mi, že pokud to tak budu cítit, tak ano. Ale nemám symbol vymýšlet tzv. na sílu, ale spíše se modlit k Duchu svatému, aby mi ukázal symbol, který tam zrovna chce mít. Když v Tišnově s modlitebními tridui jako společenství Modliteb matek v červnu 2010 začínali, zdálo se jako nemožný úkol vymýšlet dvanáct symbolů ročně (každého čtvrt roku tři symboly), několikrát tedy žádný symbol nebyl. Před březnovým triduem v následujícím roce se maminky modlily nově, desátek „který Ducha svatého seslal,“ aby je ve všem Duch svatý vedl a ukázal jim, jaké symboly mají použít. Ale nic, nikoho vůbec nic nenapadlo. A to ani jistou tehdejší členku Modliteb matek zapojenou i do charismatického hnutí, která tedy k Duchu svatému měla velmi blízko. Nakonec se stalo, že nenápadná starší maminka jeden večer nemohla usnout a náhle jí Duch svatý vnukl všechny tři symboly, které pak v našem březnovém triduu byly použity. Toto se později opakovalo ještě vícekrát. Duch svatý si tedy vane, kudy chce a často si použije toho nejnenápadnějšího a na první pohled nejméně schopného člověka ke svým velkolepým plánům.

Uposlechla jsem tedy rady a modlila se k Duchu svatému, aby mi ukázal, jaký symbol mám použít na tomto triduu, které jsem dostala na starost. Pro tento den tridua byl celosvětovou koordinátorkou MM vybraný k rozjímání úryvek z Písma: „**Na prvním místě žádám, aby se konaly**

Modlitba k Duchu svatému

*Duchu tajemný
jako dech jemný,
jsi vůně z růže,
co zdobí květ,
na mě nevím,
jsi odpověď.
Jsi opora shora,*

*když zklame mě svět.
Jsi impulz z nebe,
a prosím Tebe
o přítomnost,
v srdci mém
ať je jí dost.*

*** Veronika Mičulková

prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti.“ (1. list Timoteovi 2,1-2)

Jakmile jsem si jej přečetla, hned mě napadl symbol koruny, ale cítila jsem, že to není úplně ono, že obyčejná královská koruna nestačí. Po chvíli mi v mysli vytanula trnová koruna. Ano, to bylo ono. Koruna symbolizovala vládce a všechny mocné lidi. Trny na ní pak znamenaly všechny špatnosti a hříchy, kterých se na nás a na našich dětech tyto mocné autority dopustily. Skrze symbol trnové koruny nám Duch svatý tento den pomáhal, abychom odpustili všem, kteří nad námi mají moc, již zneužívají. Zároveň jsme prosili za jejich obrácení. Mysleli jsme také na světové vládce, kteří mají v rukou životy nevinných lidí. Naše trnová koruna byla vyrobena z větviček růže šípkové. Přesvědčila jsem se, že se opravdu nemusím bát, co budu „vymýšlet“, protože si vše vede Duch svatý.

Myslím si, že modlitební triduum, obzvláště sobota, je dobrá příležitost, jak nechat působit Ducha svatého v našich životech – nechat jej, aby nám ukázal konkrétního člověka, kterému potřebujeme odpustit a pak nám skrze vedenou modlitbu a chvíle ticha před eucharistickým Ježíšem pomohl, abychom jej Bohu předložili, odpustili mu vše špatné, co nám udělal, a začali jej více vidět Božím očima jako milované Boží dítě.

*** Aneta Klicnarová

Máte nějaké svědectví, jak Bůh působí ve vašem životě? Podělte se o ně s ostatními v Cestě světla. Je to velké povzbuzení ve víře pro ostatní farníky. Po domluvě je možné přispět i anonymně. Ozvěte se Anetě Klicnarové, tel.: 604 529 590, aneta.klicnarova@gmail.com.

Opravy

12. srpna jsme obdrželi rozhodnutí o poskytnutí dotace z Integrovaného regionálního operačního programu na dokončení nutných oprav v bazilice. Více informací o opravách najdete na webu farnosti:

Kterak jsme putovaly aneb seniorky na cestách (1. díl)

Milí čtenáři, v rámci rubriky Spiritualita zveřejňujeme na pokračování příběh dvou našich farnic o jejich letošní jarní pouti do Santiaga de Compostela.

Iva: Touha jít delší pouť ve mně dřímala hodně dlouho. Avšak péče o rodinu, časově náročné zaměstnání a vleklé zdravotní potíže pohybového aparátu mne svazovaly. Vše však má svůj čas. Odchod do důchodu (alespoň formou zkráceného úvazku), úspěšná operace páteře a velká inspirace Irenou Dobišarovou, která mě ovlivnila a nadchla působivými reportážemi na FB ze svých poutí, ve mě touhu putovat znovu probudily.

Ola: Jít jako poutník do Santiaga de Compostela bylo mou touhou a snem dlouho. Už jsem moc ve splnění nedoufala, ale u Boha není nic nemožné, a tak s Jeho pomocí a s přispěním modliteb mnoha přátel se mi můj sen splnil.

Iva: Oběma nám bylo jasné, že hodit si bágl na záda a vyrazit, jak to většinou tí „správním“ poutníci dělají, v našem případě nebude možné. Přemýšlely jsme, jak zdolat naše zdravotní limity. Ola měla informace a kontakty z předchozích cest na zahraniční poutní místa (já jsem byla v tomto ohledu naprosto nezkušená), tak se ujala hledání a našla:

Pěší pouť do SANTIAGA DE COMPOSTELO s návštěvou Lurd, Garabandalu a Porta, kterou pořádalo Diecézní centrum pro seniory v Hradci Králové. Provázeli nás otec Marian Ondrejka a PhDr. Veronika Čepelková.

Rozhodnutí jít společně tuto pěší pouť bylo poměrně rychlé. Od Vánoc jsme každá dle svých časových možností trénovaly chůzi a připravovaly se na putování, sbíraly rady a informace od každého, kdo něco delšího šel.

Zavazadla jsme napěchovaly rezervní obuví a oblečením, trvanlivými potravinami a také léky, včetně obvazového materiálu – moje profesionální deformace :)

Od otce Jiřího jsme si vyprosily požehnání pro poutníky a byly jsme

nachystané vyrazit. Úmysly a prosby si neseme v srdci nebo také v plastové kapsičce plné barevných papírků s prosbami, které jsem posbírala od známých a přátel ze svého okolí.

Je 22. května brzy ráno a my konečně vyrážíme na svoji pouť. Z Tišnova autem do Brna, pak vlakem do Prahy, dále autobusem na letiště. To vše s více než dvacetikilovými zavazadly. Odlet z Prahy do Toulouse s mezipřistáním v Mnichově, dále pak transfer do Lurd. Kolem půl deváté večer přijíždíme na místo. Rychle se ubytujeme a spěcháme na noční průvod světél. Ola mi sice tuto pobožnost se svícemi a sochou Panny Marie popisovala, ale nedokázala jsem si představit, jaké to doopravdy bude. Po cestě na průvod si kupujeme svíce s typickým žlutým papírovým kornoutem. Pro nepřízeň počasí se průvod přesunul do obří podzemní baziliky sv. Pia X., která připomíná břicho velryby. Se zapálenou svící se připojujeme k průvodu. Prostorem zní píseň „Slyš, jaký to nad řekou jásot a ples“ a při refrénu ave, ave zvedají lidé svíce na hlavu. Světelný had se vlní halou, přichází další a další a další poutníci. Mezi slokami písně se jako nit táhne modlitba svatého růžence tolika jazyky, že je vůbec nedokážu přiřadit k národnostem. Na tohle vás nikdo nedokáže připravit. Překvapeně stojím, zírám, jsem ohromena a ochromena, nemůžu se pohnout z místa. Průvod kolem mě pokračuje a já zůstávám na nějakou chvíli sama na ploše (popravdě jsem se tak trochu ztratila), kupodivu nepanikařím, zpívám a modlím se s ostatními v češtině a tečou mi slzy dojetím. Velké emoce. Myslím na svoje milované a na ty, kteří mi svěřili své prosby. Za chvíli jsme se s Olou opět našly (díky za mobily) a po zakončení pobožnosti se přesouváme k jeskyni zjevení. Promodlené,

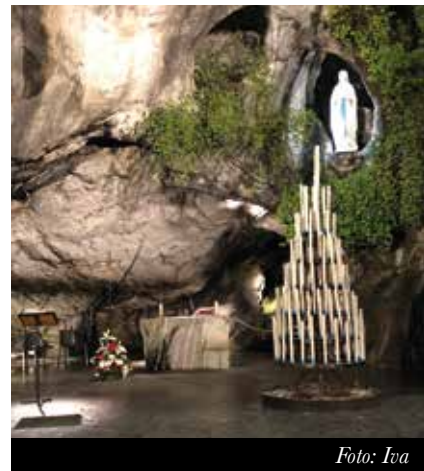

Foto: Iva

požehnané, milostiplné místo. Stojíme tiše a vnímáme a prožíváme tyto neprenosné chvíle.

Přes řeku jdeme kolem pramenů milostivé vody k velkým, sklem chráněným přístřeškům, kde hoří svíce všech velikostí s nápisy proseb a díky. Přidávám k nim tu svoji z průvodu. Najednou vnímám únavu. Přece jen máme za sebou náročnou cestu. Moje záda mi to neodbytně naznačují, a tak si jdeme lehnout.

Je ráno, den druhý a po snídani máme komentovanou prohlídku Lurd. Obcházíme baziliku po všech třech patrech, obdivujeme Rupnikovu mozaiku na vchodu do Růžencové baziliky, letmo se stavíme u lázni a žasneme nad křížovou cestu. Otec Marian je nabitý vědomostmi a informacemi, má hodně nastudováno, spolupoutníci mají spousty dotazů. Je toho tolik, co jsme nestihli. V jedenáct se scházíme v kryptě pod bazilikou, kde máme dlouho dopředu „objednanou“ mši svatou. Loučíme se s Pannou Marií u jeskyně, jdeme si zabalit a budeme pokračovat v cestě. Vím naprosto jistě, že sem musím ještě přijet na delší dobu (dá-li Bůh), je toho tolik, na co nezbyl čas. My se vrátíme, Paní...

Pokračování příště :)

*** Iva a Ola

Evangelizace online

V neděli 13. 10. 2024 po hlavní tišnovské mši v 8:45 budeme mít jedinečnou příležitost vyslechnout krátkou prezentaci o evangelizačním projektu HledamBoha.cz s možností se do něj zapojit. O smyslu plném projektu jsme si povídali s jeho ředitelem Markem Chvátalem.

Jaký je hlavní smysl projektu?

HledamBoha.cz je pomyslný most do církví. Každý, kdo se chce ptát po Bohu, Ježíši či smyslu života, může jít za námi na most, kde se může volně pohybovat a rozmlouvat. Pokud v něm uzraje touha navštívit společenství křesťanů, tak ho rádi doprovodíme na druhý konec mostu.

A ještě větší máme radost, když se dozvíme, že ten člověk v některé církvi přijal křest.

Vaše kurzy jsou z velké části založeny na vztahu hledajícího a průvodce. Jakou roli má v tomto případě průvodce?

Ve vybraných kurzech se může hledající s průvodcem potkat, máte pravdu. Např. kurz Proč Ježíš? seznamuje studenta s osobností Ježíše Krista, vysvětluje základní pojmy a hlavně předává Ježíšův příběh srozumitelným způsobem.

U každého tématu si pak může student s průvodcem chatovat o tom, co právě čte a jak to na něj působí. Kdyby měl zájem, tak si mohou domluvit i Zoom rozhovor přímo v tom kurzu.

Průvodce má, tak jako všude jinde, primárně úlohu naslouchajícího a tazatele. Hledajícím je ten student.

Pokud se rozhodnu být průvodcem, co mě čeká?

Provázet s námi může každý křesťan, který úspěšně prošel školením.

Abychom zjistili, zda je zájemce křesťan, pošleme ho nejprve za jeho církevní autoritou (farář), aby nám ho doporučil a pak se sami zeptáme na pár základních věcí. Třeba, v kolik bohů věří apod. :-)

Poté následuje školení, které vedeme online a individuálně. Přibližně za 2 měsíce se tak zájemce naučí s námi klást dobré otázky, empaticky naslouchat a vyjadřovat se o své víře srozumitelně. Školení probíhá hlavně formou četby a odepisováním na

zprávy. Je to velmi flexibilní.

Když to bude mít za sebou, tak novému průvodci přidělíme první kontakt a podporujeme ho v komunikaci.

Jestliže se necítím na to stát se průvodcem, mohu projekt podpořit i jinou cestou?

Většina křesťanů se na to necítí, ale mohli by alespoň to školení zkusit, pokud je to jen trochu láká. Ten pocit totiž často klame.

Pokud někdo nechce nebo nemůže s námi doprovázet, a přesto se mu projekt líbí a chce, aby se rozvíjel a pomáhal, tak nás může podpořit modlitbou, financemi nebo o nás mluvit. Těmto podporovatelům říkáme patroni a každý měsíc je informujeme o dění v projektu.

Všechno nabízíme zdarma. Současně platíme za podporu průvodců a provoz (kurzy, školení, supervize). Proto můžeme sloužit jen díky podpoře dárců.

A teď už ke konkrétní nabídce. Jaké kurzy u vás najdeme?

Jsou jich už více jak dvě desítky. Tematicky bych je rozdělil na kurzy, které přibližují Ježíše a křesťanství, pak kurzy zaměřené na Bibli a četbu Bible a nakonec kurzy, které podporují v náročných životních situacích.

Současně nabízíme možnost modlitby v online prostředí. Kdo má zájem,

může nám napsat svůj modlitební úmysl a konkrétní člověk mu zareaguje a bude se modlit. Také tak můžete u nás najít modlitebního parťáka a sektávat se na video hovorech.

Jaký je v současnosti o kurzy zájem? Jste limitováni kapacitou průvodců?

Zájem roste a letos je rekordní. Loni si u nás studenti otevřeli přes 1200 kurzů a letos už jsme stejného počtu dosáhli na konci července. Nejvíce se lidé zajímají o kurzy Proč Ježíš?, Jak se vypořádat se strachem a úzkostí a Oduštění.

Mimo nejnáročnější období jsme schopni reagovat na všechny, kdo za námi přichází. O Velikonocích a Vánocích za námi přichází takový počet dotazů, že to už někdy zvládat nelze. Proto hledáme další průvodce, abychom byli i o Vánocích schopni odpovět všem.

Jak hodnotí účastníci kurzy? Který z nich je nejúspěšnější?

Můžu uvést některé zprávy:

Velmi obohacující a výborně popsané, co člověk prožívá, když se v těchto stavech nachází. Velké díky za tento kurz.

Děkuji, bylo to pro mě užitečné. Rozšířila jsem si povědomí o dostupné pomoci, na kterou se mohu kdykoli obracet. Bůh je jistota pro upokojení v čase bouře. Drží mě.

Zjistil jsem, kolik toho o víře ještě nevím.

Jsem v situaci, kdy se moc nedostanu z domova. Kurzy jsou přesně to, co jsem hledal. Moc se mi líbí živá přednáška a potom psané slovo. Můžu se kdykoliv vrátit k odkazům a pasážím,

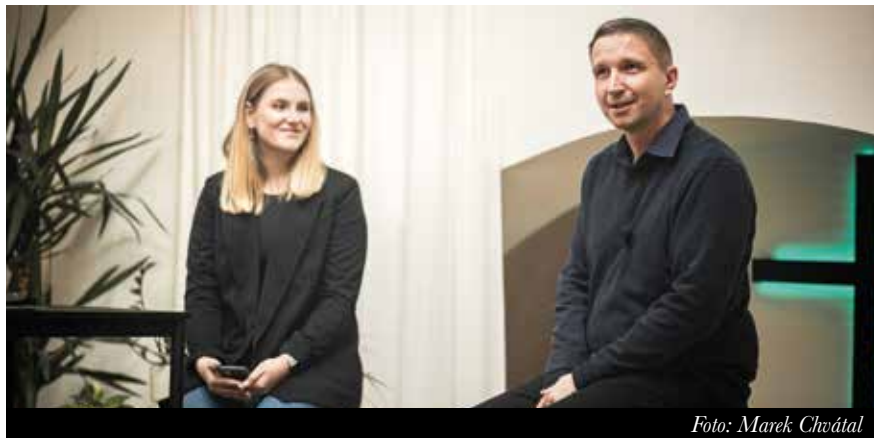

Foto: Marek Chvátal

kterým jsem nerozuměl nebo mě víc zajímají. Za mne jsou kurzy super.

Krásný a obohacující kurz. Velmi oceňuji otázky k sebeuvědomění.

Srozumitelný, přizpůsobený dnešní době. S odkazy a tipy k dalšímu rozvíjení.

**Díky za odpovědi a přeji co nej-
spěšnější pokračování projektu.**

Díky za zájem. :-)

*** Veronika Mičulková

Páter Jan Rybář, S. J.

P. Jan Rybář, člen jezuitského řádu, politický vězeň, disident a nakonec venkovský farář se narodil v Brně 16. 7. 1931. Od 1. 9. 1945 začal studovat na nově otevřeném klášterním gymnáziu na Velehradě, kde se setkal s mnohými osobnostmi, např. s Tomášem Špidlíkem. V roce 1949 vstoupil do jezuitského řádu a hned roku 1950 byl s ostatními spolubratry internován. Po propuštění složil tajně řeholní sliby. V roce 1952 nastoupil k Pomocným technickým praporům (PTP), po skončení pracoval jako dělník ve strojírenství a stavebnictví. Při tom tajně studoval. V roce 1960 byl znovu zatčen, ve vězení dokončil studia. A v roce 1962 jej přímo ve vězení (kartouza Valdice) tajně vysvětil na kněze také zde uvězněný biskup Otčenášek. Při uvolnění v roce 1968 studoval na univerzitě v Innsbrucku. Po návratu a nastolení normalizačního procesu odešel do farnosti Trutnov. Ovšem StB jej stále sledovala a předvolávala k výslechům (tato situace byla podle mnohých svědectví často horší, než vězení). Skončilo to po 21 letech – po sametové revoluci. Tehdy se stal děkanem v Rychnově nad Kněžnou, tam působil až do důchodu v roce 2004. Ovšem jeho činnost dále pokračovala – působil jako výpomocný duchovní, přednášel široké veřejnosti, psal články do různých periodik a působil jako vyhledávaný exercitátor. Je autorem knih Musíš výš, Uvedení do

křesťanství, Kam jdeme a Rybář na poušti. Ještě před jeho smrti byla pod názvem Deník venkovského faráře vydána kniha rozhovorů s ním. Páter Rybář zemřel 14. 1. 2021.

P. Rybář byl nositelem Ceny Václava Bendy za zásluhy o obnovu demokracie, Pamětní medaile Konfederace politických vězňů předanou Václavem Havlem, pamětní medaile PTP, Stříbrné medaile Senátu ČR a medaile hejtmana Královéhradeckého kraje.

Z Rybářových statí:

Křišťálová noc KSČ

Dne 13. 4. 1950 bylo půlnoci během 2 hodin zatčeno více, než 2300 řeholníků. Já k tomu chci přidat jen poznámku: soudruzi z přepadového oddílu se divili, co viděli na vlastní oči: Ze 72 členů našeho kláštera jezuitů na Velehradě bydlelo asi 25 na slepé chodbě. Vojenská postel, pod ní plechový dřež se džbánem, skříň, štokrle a kobereček na pískovcové dlažbě. Odděleno závěsem od souseda. V pokojích ostatních obyvatel kláštera to nebylo o mnoho jináčí, snad ještě psací stůl nebo klekátko (my jsme je měli ve studovně). V celém domě se nenašla jediná láhev alkoholu.

Trojmocný máj

Království Boží nečekáme, až přijde jednou, někdy, možná... Vzkříšení

neočekáváme, my už ho máme! „Já jsem vzkříšení,“ ujistil nás Ježíš. Už teď! (Jan 24). Už nyní sdílíme radost, ne teprve až jednou (Mat 25, 21 a 23)! Vždyť království Boží je v nás! (Luk 17,21). Slavnost Boží Trojice: Otec se raduje ze Syna, Syn se raduje z Otce a jejich radost je třetí Božská osoba zvaná námi Duch svatý, důvěrněji radost, na niž máme význačný podíl už od křtu a biřmování. Tuhle radost máme my věřící poskytovat těm, kteří ji naléhavě potřebují, především zoufalcům! Umíme jim ji dát? Proč se hned nestát tím, čím chceme zůstat na věky? Copak není lepší žít v radosti než ve strachu?

Bud' – anebo

Bud' věříme ve vyhnání z ráje anebo Ježíšovu obrazu Otce (Luk 15, 11–24). Boží věci jsou přístupné jen přes symboly. Adam – to jsi ty a dnes. Ježíšův Bůh nikoho nevyhání, ale hledá. U Boha i u křesťanů ustupuje spravedlnost lásce. Vždyť tohle chce Bůh po nás a sám by to nedělal? A čekal by, až se spravedlnosti učiní zadost nevinnou krví? Ten, kdo dal do nešpor větu „Tys poslal svého Syna, aby svou krví usmířil s tebou celý svět,“ ten člověk neví, co říká: hroznou frází. Této nauce se nedá věřit, když studujeme Lukáše (15, 11–24). Už se to jednou musí říct nahlas: studujte Lukáše a nepotřebujete dogmatiku ani katechismus.

*** Ludmila Hlaváčová

Povodně na Jesenicku

byly důvodem evakuace rodiny Aničky Fof, která se podílí na přípravě našeho zpravodaje graficky a připravuje stránku pro děti. Voda v jejím domě sahala po parapety a po opadnutí zůstalo vše pod nánosem bahna. Pokud byste chtěli Aničce pomoci, sdílíme odkaz na sbírku pro její rodinu na Doniu: <https://donio.cz/pomoc-fofikum-po-povodnich>

Porta coeli ve druhé polovině

17. století a na počátku století osmnáctého

Týden po smrti abatyše Anny Marie Skřimířské z Pilsenburka, v poslední den roku 1653, byla její nástupkyní zvolena Voršila Gamsová. Nová abatyše se narodila pravděpodobně v roce 1613, v době volby jí tedy bylo 40 let. O jejím původu není nic bližšího známo, snad pocházela odněkud z Čech. V roce 1659 se její bratr Vojtěch Gams, řeholník cisterciáckého kláštera v Oseku, stal tišnovským farářem.

Krátce po svém zvolení, v roce 1655, nechala abatyše Voršila po mnoha letech či dokonce desetiletích obnovit zpustlý kostel sv. Mikuláše společně s domem zvaným Špitálek, který ke kostelu patřil. Po ukončení obnovy nechala zhotovit pamětní desku, která je dnes umístěna v předšíní baziliky. Na desce je český nápis (upraveno): Léta 1655. Z vnuknutí nepochybně Božího ráčila důstojně velebná a v Pánu Bohu nábožná panna, panna Voršula, toho času abatyše kláštera tišnovského, tento chrám Boží jména svatého Mikuláše i se špitálem, který nad paměť lidskou pustý a zbořený zůstával, téměř všečen z gruntu nový, předně ke cti a chvále Pána Boha Všemohoucího a svatého Mikuláše, vystavěti. V roce 1659 dostal chrám i nový zvon s obrazem sv. Mikuláše. Obnovený špitál s chrámem pak 11. června 1661 posvětil generální vizitátor cisterciáckého řádu, opat Hilger Burghoff.

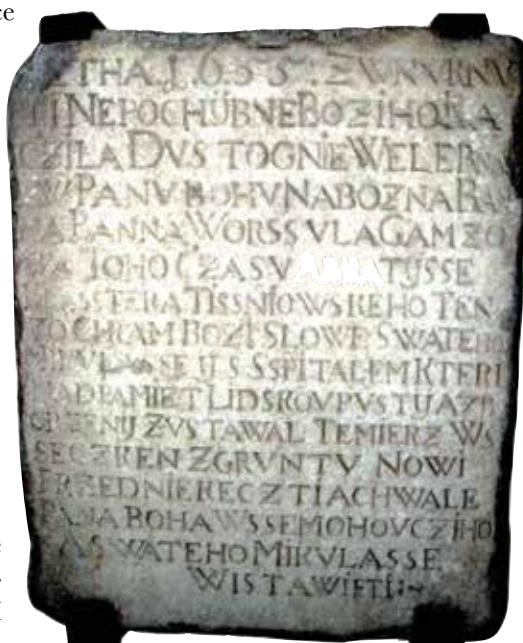
V roce 1666 žilo v klášteře 30 sester, z toho jedna 76letá, dvě 70leté a také dvě laické sestry. V roce 1672 nechala abatyše v dílně znojemského zvonáře Davida Lehnera ulít zvon o průměru téměř 1 m a váze 500 kg k počtu svatých Benedikta a Roberta, zakladatelů cisterciáckého řádu. Tento zvon svým hlasem zve věřící k bohoslužbám i v současné době.

V letech 1684 až 1687 se klášter snažil u císaře Leopolda domoci vrácení uherských statků Selpe a Balyarad, které klášter Porta coeli dostal v roce 1249 od českého krále Václava I. a které byly během tureckého vpádu do Uher v 16. století ztraceny, ale v roce 1683 znovu obsazeny císařským vojskem. Ukázalo se však, že tyto statky již delší dobu drží klášter v Trnavě, který z nich dokonce Turkům odváděl daně. Procesy se táhly až do roku 1710, ale pro tišnovský klášter skončily neúspěšně. Po zkušenostech z doby minulé se klášter velmi obával následků tureckého vpádu na Moravu v roce 1682. Pro takový případ abatyše Voršila vyjednala s perštejnskými pány, kterými byli v té době Lichtenštejnové, možnost přesídlení se sestrami na hrad. Naštěstí však tato nutnost nenastala. Vztahy kláštera jako vrchností a města Tišnova v době úřadu Voršily Gamso-

vé nebyly nijak idylické. Hospodářská situace po třicetileté válce vyžadovala zavedení nového a spravedlivějšího kontribučního (daňového) systému. Základem pro tento systém se stal pozemkový katastr poddanského pozemkového majetku, vyhotovený v letech 1656–57. Poddaným v Tišnově se berně po zavedení nového systému výrazně zvýšily, měšťané je ale odmítli uznat a zahájili s klášterní vrchností dlouholetý spor, který nejprve směřoval proti nadhodnocené výměře pozemků a jejich bonitě, později se přidaly stížnosti i na klášterní úředníky. Je ale nutno podotknout a spravedlivě uznat, že tišnovské panství odvádělo dle předchozího systému v průměru nižší dávky než panství jiná. Například sousední lomnické panství mělo zhruba polovinu osedlých, odvádělo však stejnou nebo dokonce ještě vyšší částku než panství tišnovské. Poddaní v Tišnově začali postupně se svými stížnostmi vrchnost obcházet a podávali je bez vědomí abatyše k zemským úřadům, generálnímu vizitátorovi cisterciáckých klášterů a také přímo k panovníkovi. Radikální měšťané dokonce zneužili městskou pečeť a sami se dostali do konfliktu s umírněnější částí obce, která se snažila s vrchností dohodnout. Vrchnostenská úředníka uvěznila hlavní stěžovatele ve vrchnostenském vězení, což vedlo k dalšímu vyhrcození sporu. Konflikt eskaloval v roce 1660, kdy dokonce vyústil ve fyzické potyčky mezi

radikálními měšťany a klášterními poddanými z vesnic, na jejichž stranu se postavili i tišnovský primátor a rychtář.

Spor musel nakonec řešit královský tribunál v čele se zemským hejtmanem hrabětem Serenyim, který v dubnu 1661 celou situaci zhodnotil a ukázal na vinu obou stran. Tišnovskou obec nabádal ke svědomitému plnění povinností vůči klášteru a vrchnostenské úředníky napomínal za přetěžování poddaných. Stížnosti na kontribuci se měly napříště řešit s vrchností jako první instancí, osobní spory s klášterními úředníky a tišnovským farářem Vojtěchem Gamsem, který se do sporů rovněž zapojil, měl řešit krajský hejtman. I když během několika příštích let pravděpodobně některé

Pamětní deska abatyše Voršily Gamsové

Foto a úprava: Jan Kos

radikální měšťané z Tišnova odešli, stížnosti obce předkládané vrchnosti na kontribuci, placení starých dluhů, exekucí a na další těžkosti pokračovaly i v sedmdesátých a osmdesátých letech 17. století. V roce 1682 abatyše obnovila a potvrdila artikule cechů tkalcovského a mezulánického (soukenického), které vydala v roce 1590 abatyše Anežka Kutínská z Kutína.

Voršila Gamzová zemřela ve stáří 75 let v březnu roku 1688 po 35 letech v úřadu, vystřídala ji Terezie Nimišová z Nimiš, která vedla klášter do roku 1713. Z jejího panování nad konventem není příliš důležitých zpráv. Za zmínku jistě stojí, že v roce 1707 nechala ke klášternímu chrámu přistavět novou věž s hodinami (byla zbořena v roce 1941), a protože panství bylo již dostatečně ekonomicky zotavené, koupil klášter ve stejném roce za 3000 zlatých dvůr v Železném. S abatyší Terezií Nimišovou začalo v Porta coeli 18. století, na jedné straně století velkého barokního vzepětí, na straně druhé století naprostého zániku, ze kterého již nemělo být cesty zpět.

*** Jan Kos

Kresba pečeti abatyše Terezie Nimišové z Nimiš

Autor: Jiří Hanáček

Stanislav Kostka

Svatý Stanislav Kostka byl polský jezuitský světec. Narodil se 28. října 1550 v Rostkowě v Polsku a umírá 15. srpna 1568 v Římě.

Pocházel z nižší polské šlechty. Roku 1565, ve věku 14 let, odešel se svým starším bratrem Pavlem na studia do Vídně na slavnou jezuitskou kolej. Oba chlapci se měli připravit na život šlechticů. Tam se Stanislav seznámil s jezuitským řádem, byl jím nadšen a zatoužil do něj vstoupit. Stanislav si na škole brzy získal velkou oblibu. Učitelé ho měli rádi pro jeho zdvořilost, spolužáci v něm našli dobrého kamaráda. Stanislav se hodně modlil, protože chtěl být nablízku Bohu. V nitru cítil, jak k němu promlouvá Ježíšův hlas a to ho naplňovalo radostí. Jeho bratr Pavel se mu posmíval. Sám se raději v noci potuloval po městě a bavil se, místo aby se učil nebo dokonce modlil. Pavel také na Stanislava žárlil, že je všude oblíbenější než on. Brzy to došlo tak daleko, že mu ze vzteku uštědřil

Sv. Stanislav Kostka na smrtelné loži od Pierra Le Grose mladšího v jezuitském konventu v Římě

Foto: Wikipedie

několik kopanců. Stanislav všechny ústrky od svého bratra navenek statečně snášel, ale v duchu si zoufal. Jednoho dne se zhroutil a vážně onemocněl. V této době prožil mystické vize Panny Marie, která mu předala do náruče malého Ježíška. A rovněž viděl svatou Barboru, která mu podala svátost oltářní. Vize ho utvrdily v rozhodnutí stát se řeholníkem. Jeho rodina si to však nepřála. Bránil mu především i jeho starší bratr. Ani ne sedmnáctiletý Stanislav proto na podzim 1567 tajně odešel z Vídně do bavorského Dillingenu, kde se svěřil pod ochranu Petra Canisia. Putoval pěšky a po cestě se skrýval, což zřejmě oslabilo jeho už tak křehké zdraví. Canisius jej poslal do Říma, kde měl vstoupit do noviciátu. Po několika měsících dorazil úplně vyčerpaný Stanislav do Říma. Nevzdával se, protože každý den slyšel Ježíšův povzbudivý hlas, který mu dodával sílu. Stal se žákem Františka Borgii, který mu umožnil vstup do noviciátu. Právě několik dní před svátkem Nanebevzetí Panny Marie dostal horečku. Napsal ve své cele dopis Panně Marii, kde ji prosil, aby si ho co nejrychleji vzala k sobě, a mohli tak oslavit její svátek spolu s ní v nebi. A opravdu, Stanislav zemřel ráno 15. srpna 1568, v den svátku Nanebevzetí Panny Marie. Lidé, kteří stáli u jeho lůžka, vyprávěli, že se jeho celá tvář v hodině smrti rozzářila.

Bylo mu pouze 17 let. V roce 1606 byl prohlášen za blahoslaveného a roku 1726 kanonizován. Je patronem Polska, studující mládeže a noviců jezuitského řádu. Bývá vyzván při těžkých nemocech, zlomeninách končetin, chorobách očí a horečce. Je též patronem umírajících.

*** Marie Sendlerová

Použité zdroje:

- 1) SCHAUBEROVÁ, M. Velká kniha o svatých. Praha: SCHINDLER, Karmelitánské nakladatelství. 2016. ISBN 978-80-7195-996-0
- 2) Wikipedietu v Římě; Wikipedie

P. František Kalný, heroltický kněz – rodák

Foto: Diecézní archiv
Biskupství brněnského v Rajhradě

Mezi obce tišnovské farnosti, které mají svého kněze – rodáka, patří vedle Hradčan (P. Jan Navrátil a P. Adolf Knopp), Vohančic (P. Karel Doubek, P. Jan Jaša) a Březiny (P. Antonín Jurnečka, P. František Hamerský) i Heroltice. Místní rodák, P. František Kalný, však patří především do farnosti deblínské, protože tam v době jeho kněžského působení patřily i Heroltice, které byly přiřazeny do Tišnova až několik roků po jeho smrti. Z toho důvodu se neobjevil mezi rodáky tišnovské farnosti v knize o její historii.

František Kalný se narodil v roce 1871 v rodině rolníka Františka Kalného st. a jeho manželky Josefy, roz. Pandulové, původem ze Sentic. Z rodu jeho maminky pocházel sentický kněz – rodák P. Václav Pandula. Byl nejstarším z celkem osmi dětí, jeho pět sourozenců ale zemřelo buď krátce po narození nebo v dětském věku. V roce 1883 začal studovat na C. k. vyšším slovanském gymnasiu v Brně (dnes gymnázium na třídě Kapitána Jaroše). Studium ukončil v roce 1892 na gymnáziu ve Vysokém Mýtě, kde maturoval s vyznamenáním, a téhož roku nastoupil do biskupského alumnátu v Brně. Na kněze jej vysvětil brněnský biskup Dr. František Bauer v roce 1896. Po vysvěcení nastoupil jako kaplan do Klobouk u Brna, následovaly Biskupice, pak několik farností v oblastech s německou majoritou. V roce 1900 to byly krátce Olbramovice (Wolframitz), a ještě téhož roku Jevišovice (Jaispitz), kde působil až do roku 1905. Jeho posledním kaplanským místem se staly tehdy převážně německé Hustopeče (Auspitz). Z dob svého kaplanského působení v Jevišovicích se P. František velmi dobře znal s Dr. Pavlem Huynem, tehdejším farářem v sousedních Běhařovicích (Biharzowitz), kterému často vypomáhal a asistoval. Dr. Huyn se v roce 1904 stal brněnským biskupem, a protože si obětavé služby P. Kalného mezi německými obyvateli jižní Moravy, kde byl všeobecný nedostatek německých kněží, velmi vážil, chtěl jej odměnit farností v české části diecéze, a tak mu v roce 1908 světil farnost ve Zbýšově u Brna. Jak se později ukázalo, odměna to rozhodně nebyla, spíše naopak.

Působení v převážně dělnickém prostředí, kde velká část obyvatel byla

vlivem sociální demokracie a později také komunistů velmi negativně naladěná proti církvi, bylo velmi komplikované a přinášelo mnoho problémů, ústrků a projevů otevřeného nepřátelství. Problémy ve Zbýšově začaly již na konci 19. století. V roce 1897 předchůdce P. Františka ve farní kronice poznamenal, že někteří místní obyvatelé podléhají sociálně-demokratické propagandě, zaměřené proti kostelu, kněžím a náboženství vůbec. Po příchodu P. Kalného do farnosti se tyto problémy dále vyostřovaly. Místní obyvatelé se v poměrně značném počtu vyhýbali bohoslužbám i svátostem a když farář pořádal v letech 1911 a 1913 lidové misie, byl dokonce napadán v novinách Rovnost. Někteří učitelé v místní škole odmítali vstoupit do chrámu a negativně se na životě farnosti projevovalo i založení místního Sokola, který se snažil především prostřednictvím těchto „pokrokových“ učitelů odtáhnout děti od kostela a od kněze. Když kostel v roce 1914 vyhořel napsal P. František do farní kroniky, že se našli i lidé, kteří z této nešťastné události měli radost. Samozřejmě, že ve zbýšovské farnosti bylo mnoho obětavých farníků, kteří se prostřednictvím sbírky snažili škody uhradit, a i jinak po celou dobu působení P. Kalného aktivně a nezištně vykonávali ve farnosti různé služby. K vyhlášení války v roce 1914 P. František do kroniky poznamenal, že tehdejší Právo lidu z vypuknutí války neobviňovalo světové velmoci a atentátníky v Sarajevě, ale papeže a nenáviděné kněze. Na vznik samostatné ČSR v roce 1918 hleděl s obavami, jak se katolické církvi povede v novém státě. V roce 1919 se zapojil do místní politiky a ve Zbýšově založil „Lidovou jedno-

tu“, která ve volbách získala 4 mandáty oproti osmi pro sociální demokracii. V roce 1920, kdy byla založena Církev československá, 132 místních obyvatel vystoupilo na základě mimořádně silné agitace z katolické církve, v následujícím roce je následoval i starosta obce a řada učitelů. I když kanonická vizitace biskupa Kleina dopadla pro P. Františka příznivě, on sám měl pocit a do farní kroniky napsal, že se farnost stává neplodným úhořem. Bylo to pro něho velké zklamání. Velkou radostí pro P. Františka byly návštěvy rodných Heroltic, kde vždy obětoval mši svatou v místní kapli sv. Jana Nepomuckého. Jeho poslední návštěva se uskutečnila v květnu roku 1922 při příležitosti odhalení pamětní desky místních vojáků, padlých v 1. světové válce.

Konec jeho života byl neradostný. V roce 1922 onemocněl tehdy neléčitelnou cukrovkou, na podzim roku 1924 v důsledku této nemoci oslepl a po krátkém pobytu v brněnské nemocnici 6. prosince 1924 zemřel v nedožitých 53 letech. V letošním roce si tak připomínáme sto roků od jeho úmrtí. Společně se svojí maminkou, která mu vedla domácnost a o půl roku jej předešla na věčnost, je pohřben na zbýšovském hřbitově. Svými rodáky i farníky ze všech míst působení byl P. František Kalný velmi ctěný a vážený. Byl považován za skromného, příkladného a zbožného kněze a také výborného kazatele, jehož kněžská služba zanechala přes všechny nezdary a nepochopení nemsazatelnou stopu v mnoha lidských srdcích.

*** Jan Kos

Farnost Doubravník

Římskokatolická farnost Doubravník je územní společenství římských katolíků v obci Doubravník s farním kostelem Povýšení svatého Kříže. Funkci administrátora excurrento vykonává P. Zdeněk Chylík. Bohoslužby v kostele Povýšení sv. Kříže se konají vždy v neděli v 10.00 hodin a v pátek buď v 17:00 (zima) nebo 19:00 (léto). V Doubravniku u Bracků se schází

*Pěší pouť ke sv. Marii Magdalské na Bozinku
Foto: Josef Humpolík*

Klub křesťanských žen a také skupinka modliteb matek.

Území farnosti je poměrně rozsáhlé a představuje v Doubravniku vedle farního kostela Povýšení svatého Kříže ještě filiální kostel Nanebevzetí Panny Marie v Černvíru a několik kaplí v okolních vesničkách. Přímou v rámci Doubravniku jde o kapli sv. Máří Magdalény na kopci Bozinka a kapli svaté Anny z roku 1696. Dále mluvíme o kapli Panny Marie Růžencové v Borači, kapli v Huslích, kaple svatého Cyrila a Metoděje v Křeptově a v Křížovicích, kapli Panny Marie Bolestné v Maňové a kapli Panny Marie Růžencové v Pernštejském Jestřabí. Území farnosti zasahuje i do Rakové a Sejšku (v obou vesnicích kaple sv. Anny) a rovněž do Skorotic (kaple Panny Marie).

Historie farnosti

Na místě současného kostela se nacházel klášterní kostel místního ženského kláštera založeného kolem roku 1230. Ještě na začátku 16. století byl asi chrám (i celý areál konventu)

v poměrně dobrém stavu, nakonec se však Pernštejnové, majitelé místního panství, rozhodli si zde nechat zbudovat rodové pohřebiště v podobě nového kostela. Ten byl na náklady Jana IV. Bohatého a jeho bratra Vojtěcha postaven v letech 1535–1557. Ve 40. letech 16. století byla navíc k vybudované části chrámu dodatečně přistavěna sakristie. Pod presbytářem byla zřízena perňštejská hrobka, která byla švédskou armádou vyplněna v roce 1645. V roce 1792 bylo dřevěné zvonice patro věže nahrazeno barokním zděným.

Poslední velká úprava proběhla v letech 1859–1867, kdy nechal hrabě Vladimír Mitrovský přistavět k severozápadní stěně trojlodí novogotickou hrobku Mitrovských a dal do ní převést tělesné pozůstatky svých předků. Nedávno byla dokončena rozsáhlá revitalizace kostela, o které jsme informovali v minulém čísle.

**** Marie Sandlerová*

Použité zdroje:

- 1) Farnost Doubravník
- 2) Wikipedie

Koho můžeme potkat na faře

Na naší tišnovské faře se můžeme setkat s ledaským. U někoho však s vyšší pravděpodobností, protože na faře pracuje. Tyto osoby si postupně představíme. Začneme paní účetní Marií Kudláčkovou.

Mohla byste říci pár slov o sobě (rodina, vzdělání, odkud pocházíte, co ráda děláte...)?

Narodila a žila jsem v Brně, kde jsem také odmaturovala na ISS Purkyňova v oboru ekonomika a účetnictví. Po svatbě jsem se odstěhovala do Chudčic, kde žiji s manželem a 4 dětmi. Mám moc ráda cestování, jízdu na kole a čtení knížek.

Co je obsahem Vaší práce pro farnost?

Jsem zaměstnanec Biskupství brněnského a mám na starosti 3 děkanství. A to boskovické, tišnovské a mikulovské. Celkem účtuji 66 farností. Pro farnosti zajišťuji účtování a kontrolu jednotlivých dokladů, daňová příznání a veškerou účetní administrativu s tím spojenou. Úzce spolupracuji se stavebními technikami při žádostech

o dotace i při jejich vyúčtování. Řeším splatnost nájemních a pachtovních smluv. Sestavuji finanční zprávy o hospodaření farností. A snažím se být duchovním správcem nápomocná, když potřebují rady v oblasti ekonomiky a účetnictví.

Pracujete (pracovala jste) také mimo naši farnost? Dala by se porovnat práce pro farnost s touto prací? Je v něčem jiná?

Po ukončení studia jsem pracovala jako účetní v advokátní kanceláři. Po narození dětí jsem při rodičovské dovolené pracovala v základní škole jako vedoucí stravování.

Práce pro farnost je odlišná v tom, že se jedná o prostředí neziskových organizací, které jsem se musela naučit, protože je to jiné účtování než podnikatelská sféra. Ve farnostech se

Foto: Marie Kudláčková

hodně účtuje převážně o kostelních sbírkách, darech, které musím sledovat podle jejich účelu, a ten se musí dodržet. Dále v neziskové oblasti se dost často řeší, jestli se jedná o zdanitelný příjem nebo výdaj a podle toho se vyplňuje daňové příznání. Práce je hodně rozmanitá a moc mě baví.

pokračování na straně 16...

Jak vnímáte práci v církevním prostředí? Vybrala jste si ji záměrně nebo jste k ní přišla náhodou?

Práci pro farnosti jsem si záměrně nevybrala, ale byla to náhoda. Náš pan farář hledal farní účetní, která by mu vedla podvojný účetnictví. Nabídku jsem přijala a začala účtovat jako dobrovolník. Protože jsem se tímto dostala k vedoucí ekonomického úseku na biskupství a ta hledala někoho, kdo by převzal mikulovské

děkanství, tak jsem výzvu přijala a nastoupila jsem na částečný úvazek. Po pár letech odcházely dvě kolegyně do důchodu a já dostala nabídku převzít tišnovské a boskovické děkanství. Které jsou i blíž mému domovu.

Když hodnotím své rozhodnutí pracovat v církevním prostředí, nelituji. Naopak jsem ráda. Práci pro církev vnímám jako službu Bohu. Spolupráce s kolegy je jiná než jsem dosud zažila. Navzájem si pomáháme a nikdy se mi nestalo, že by na mě někdo křičel nebo byl nepřívětivý. Jsem vždy vděčná, když zavolám

nějakému panu faráři a ten mi po telefonu dá pozhánání.

Jak se Vám spolupracuje s otcem Josefem?

S panem děkanem spolupracuji moc ráda. Když cokoliv potřebuji, tak mě vyslechne a pomůže. Během práce na faře mě někdy pozve na oběd, což velmi ráda přijmu.

Děkujeme Vám za odpovědi a přejeme i do budoucna dobrou spolupráci s naší farností.

*** Veronika Mičulková

Charismatické léto

Brno je už několik dekád jedním z hlavních center české Katolické charismatické obnovy. Toto léto se v Brně konaly hned dvě konference, v nichž hrál Duch svatý hlavní roli. Jednak na začátku července tradiční konference **Charis** (9.-13.7.) a pak v srpnu konference **Uzdravení a duchovní dary** s Dr. Mary Healy (9.-11.8.). Obou těchto konferencí se zúčastnilo mnoho farníků z Tišnova a okolí. To, co se nás na těchto konferencích dotklo, jsme probírali i na Tišnovském večeřadle. Rádi bychom některé myšlenky, prožitky a svědectví sdíleli také se čtenáři Cesty světa.

Konference Charis

Poznámka: Přednášky z této konference jsou dostupné zde: <https://podcasters.spotify.com/pod/show/konference-charis>

Pavla Caudrová:

Každoroční konference jsou pro mě místem setkávání s lidmi, ale zároveň i místem Božího ticha a pokoje. Téma konference Charis „Jsem misionář nebo misijní pole“ mne oslovilo a vyzvalo k zamyšlení, jestli nejsem více než misionářem právě misijním polem. Často si myslíme, co můžeme pro Boha udělat, ale otec Vojtěch Kodet na přednášce připomněl, že bez Boha nemůžeme dělat nic. Můžeme se v modlitbě nechat Bohem naplnit, dát se mu zcela k dispozici a Bůh může skrze nás dělat své skutky. Bůh je větší než naše srdce a mysl a dokáže naplnit náš život tak, jak si možná nedokážeme ani představit. Modlitba je dar a také zázrak, když v daru zahlédneme dárce, který může naše srdce proměnit tak, jak píše sv. Pavel: „Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus.“

Na přímluvné modlitbě se mi dostalo odpovědi na to, jak poznám Boží vůli. Hledat ji máme čtením Písma svatého. Nejlépe mu naslouchat každý den, aby se v našem srdci rozhostila láska a pokoj. Díky jeho působení mohu vidět a přijímat druhého člověka jako sám Ježíš. Často jsem také tápala, co to vlastně Boží vůle je. Při duchovním rozhovoru mi otec Pacner řekl: „Dělej dobře to, co děláš.“ Zprvu se mi zdálo, že tato slova zní obyčejně, ale našla jsem v nich životní moudrost. Život je cesta, která se neustále mění. Lze však do všech i těch nejmenších věcí pozvat Boha a konat je dobře.

Eva Burianová Ehnertová:

Hlavní poselství, které jsem si z letošní konference odnesla, je to, že chci žít svůj každodenní život s Pánem a pro Něj. Jak říkal ve své přednášce otec Vojtěch Kodet, obrácení znamená vydat celý svůj život Ježíši, každý den se vystavovat moci Boha, žít v plné závislosti na Něm, vydat zcela otěže svého života. Nemohu to přitom udělat z vlastní síly a moci, ale

musím se obrátit k Pánu, který mi tu milost může dát. Je to tedy něco, co nejde beze mě, ani bez Něj. Víra vyrůstá z poznání, kdo je Ježíš a kdo jsem já. Ježíš přišel nejen kvůli tomu, aby nás vykoupil z hříchu, ale přišel, abychom všichni žili na tomto světě Jeho životem, abychom všichni byli pokřtěni Duchem svatým. Měli bychom se přitom snažit obracet, žít „jiný“ styl života, nejen se polepšovat. Snažit se žít „správně“ nestačí. Otec Vojtěch zdůrazňoval, že duchovní svět, ač jej nemůžeme vnímat svými smysly jako tento, je skutečnější. Máme duchovnímu světu věřit víc a naším úkolem je vtahovat jej do tohoto světa. Všechny nás otec Vojtěch pobavil, když prohlásil, že pokud se tím vším budeme řídit, bude nás okolní svět často vnímat jako podivíny. A i podle toho poznáme, že jsme na správné cestě. :)

Z důvodu omezeného rozsahu časopisu zde uvádíme jen první část článku. Kompletní verzi článku naleznete na stránkách farnosti:

<https://www.farnosttisnov.cz/farni-zpravodaj/>.

*** Pavla Caudrová, Eva Burianová Ehnertová, Aneta Klicnarová, Hana Dancingerová, Radka Svobodová

Člověk a víra

Foto: Vojtěch Hlávka

Táborové putování se Shrekem

Milí farníci, jsme rádi, že s Vámi můžeme sdílet zážitky z letošního letního tábora, který se konal na Velkém Újezdě. Tábor se nesl v duchu radosti, přátelství a společně stráveného času v přírodě. I letos jsme měli jedinečné téma – Shrek!

Tábor probíhal deset dní, a to od 7. do 17. srpna. Každý den byl naplněn zábavou, dobrodružstvím a samozřejmě nezapomenutelnými hrami. Od prvního dne se děti ponořily do světa bažin, princezen, rytířů a mluvících oslů. Celým táborem nás provázela zelený zlobr a další pohádkové bytosti.

Den na táboře začínal ranní rozvíčkou. Poté již následoval pestrý program plný různých aktivit. Děti se účastnily různých soutěží, od sportovních klání, velmi oblíbené vybíjené, přes tvořivé dílny až po strategické hry v lese, kde si vyzkoušely nejen své dovednosti, ale i týmovou spolupráci.

Celodenní výlet musel být nečekaně pozměněn – kvůli hrozbě bouřky děti i vedoucí museli v noci opustit místo táboření a vrátit se na faru. Vše však naštěstí dopadlo dobře.

Nechyběla ani tradiční večerní slavnost, a to v duchu svatby Shreka a Fiony, kde děti proměnily svoje vysoutěžené nebo vyhrané „peníze“ za spousty různých nápojů a pochutin.

Foto: Aneta Straková

Foto: Aneta Straková

Foto: Aneta Straková

Poslední den táborového programu jsme opět potěšili obyvatele místního

domova důchodců písničkami a ukazovačkou, které se naše děti naučily. A poté už se u táboráku vyhlásily výsledky týdenního snažení v celotáborové hře. Na závěr tábora se promítal film Shrek a ti odvážnější se mohli projít strašidelnou stezkou odvahy.

Deset dnů na Velkém Újezdě uběhlo jako voda a domů jsme se vrátili plní dojmů a nových přátelství. Děkujeme rodičům a všem ostatním, kteří pomohli s organizací a přispěli k tomu, aby byl tento tábor nezapomenutelným zážitkem pro všechny děti.

Těšíme se na další společné akce a doufáme, že příští léto se na našem táboře opět setkáme s nadšenou partou dětí. Do té doby přejeme všem krásný zbytek léta a Boží požehnání.

Za farní tým vedoucích

*** Jan Suchomel

Děkujeme KVJ za uspořádání grilovačky a mladým za zajištění obsluhy.

Farní grilovačka s letním počasím

Foto: Veronika Mičulková

You Dream We Run

– běh pro všechny, kdo nemají takové štěstí

Tuto akci pořádá každoročně od roku 2013 město Blansko (nyní se přesunula do Ráječka) a podle všeho jde o největší charitativní akci v Česku. Jedná se tedy o 24hodinový běh, nebo spíše štafetu, ale najdou se i lidé, co to jsou schopni běžet v kuse sami. Každoročně se jí účastní nad 50 týmů a nespočet školních družstev, které se společně spojí a poctivě vyběhají peníze pro ty, kdo nemohou. Sponzoři a partneři akce dávají za každé uběhlé kolečko 2 koruny na dobrou věc a společně každý rok takto „vyběháme“ několika lidem jejich sny.

Náš farní tým – FarTi – jak si říkáme (Farnost Tišnov), na tuto akci jezdí už několik let. Já osobně až poslední tři roky. A musím ji doporučit všem, kdo jsou schopni chůze či běhu, protože každé kolečko se počítá!

Letos se akce konala ze soboty 8. na neděli 9. června. Předpověď počasí vypadala slibně, jen v noci mělo pršet, nad čímž jsme mávli rukou, že to bude v pohodě, přece nejsme z cukru. Akce začínala přesně v poledne tj. 12:00, kdy se u startovní čáry sešli zástupci všech týmů a všichni se s výstřelem z plynové pistole rozeběhli, čímž započali tento maraton. Atmosféra a napětí u prvního kolečka by se daly krájet, všichni s úžasem sledovali první běžce, kteří byli v tuto chvíli ještě v plné kondici

a síle. Následovaly další hodiny a hodiny běhu, předávání kolíku, a vítání nově přicházejících členů, kteří nemohli dojet přímo na začátek. Tito noví členové dostali hned na přivítanou onen kolík, aby si stříhli „rozehřívací kolečko“ a dali chvíli na vydýchání členům, kteří právě běhali. Následovaly zase další hodiny a hodiny běhu, dokud nastala jedenáctá hodina večer a třičtvrtě našeho osazenstva se nerozhodla jít spát, jak kdyby si neuvědomili že se běhá i v noci 😊. Po tomto jsme zjistili že nás na noční běh zůstane asi 5, což nebyly moc pěkné vyhlídky, pokud chcete udržet nějaké pěkné tempo. Další členové měli dorazit až v 9h ráno, takže nás čekalo dlouhých 10 hodin, než budeme vyměněni.

Běžíme pro dobrou věc Foto: Vojtěch Schulz

Musím říct, že celá noc byla velice dlouhá, náročná a vyčerpávající. Kolem druhé ranní přišel předpovídaný déšť, který některé týmy, které se už tak rozhodly obětovat svůj spánek, poslal s kolíkem pod střechem. Zbytek týmů si oblékl pláštěnky, zatli zuby a vyrazili vstříc mokré trati a neznámému konci. Člověk si musel sáhnout na dno a vyrazet znovu a znovu na trať. Kolem páté se déšť uklidnil a my si celí mokří, propocení a nevyspalí mohli užít přímo okouzující východ slunce, který v tom oparu mlhy vypadal opravdu moc pěkně. Pak také přijel otec Josef, který celému týmu umožnil si na nějakou dobu vydechnout. Mezitím se probouzel doposud spící zbytek týmu a strašně se divil, proč jsme tak mokří a unavení 😊. Přivítali nás také organizátoři, kteří nám připravili snídaní, což naše pětice polomrtvých odvážných nočních běžců velice ocenila. Následně padla devátá a přijela nová skupina vyspaných běžců plných energie.

Se zkracujícím se časem do konce běhu tj. 12:00 úměrně stoupala nervozita a fandění na ovále. Poslední kolečka jsme běželi doslova sprintem, abychom stihli ještě jedno další kolečko a překonali naše rekordy z minulých let. Po vyhlášení konce běhu se všechny týmy shromáždili u startu a společně jsme si dali jedno závěrečné kolečko při znění písně „We are the champions“ z reproduktorů po celém ovále. Všichni nadšeně běželi a užívali si chvíli této euforie, byl to opravdu krásný pocit. Následovalo slavnostní předávání šeků, kde mnohým ukápala i slzička. A akce byla u konce. Překrásných a intenzivních 24 hodin za námi. Před námi už snad jen snění o sprše, normálním jídlu a posteli.

*** Tomáš Halouzka

Část našeho týmu

Foto: Aneta Straková

Milým dětem o svaté Anežce

Povídání o princezně, která se stala svatou

Naše povídání bude o skutečné princezně, která v naší zemi opravdu žila. Jmenovala se Anežka a narodila se v Praze ve 13. století do královské rodiny. Její tatínek byl český král Přemysl Otakar I. a maminka královna Konstancie. Jako malá princezna měla kolem sebe Anežka sourozence, služebnictvo, krásné šaty i hračky a laskavou maminku. O otci se píše, že byl plný energie a velice zdatný politik. Snažil se své děti provdat či oženit tak, aby to bylo pro naši zemi výhodné. Dovedl však ve své době v zemi zjednat vnitřní mír a bezpečnost. Maminka Konstancie založila a nechala postavit v sousedním Předklášteří cisterciácký klášter Porta coeli.

Už ve třech letech Anežku otec zasnoubil a poslal do cisterciáckého kláštera v Třebnici v Polsku na výchovu. Snoubenec Anežky zemřel a ona se směla vrátit domů. K výchově jí tedy vybrali klášter premonstrátů v Doksanech. Zde se jí dostalo dobrého vzdělání. Anežka byla dívkou nadanou, zvláště na jazyky. Pobyt v Doksanech jí přerušil otec, který jí znovu zasnoubil, tentokrát s císařovým synem Jindřichem. Musela se tedy stěhovat na císařský rakouský dvůr, aby se učila všechno, co bude jako vdaná žena potřebovat. Mladý král však zasnuby odvolal. A Anežce, které bylo třináct let, to vůbec nevadilo. Ona si už svého ženicha vybrala. Tím ženichem byl Pán Ježíš Kristus. Tuto volbu jí schválil i papež. Své rozhodnutí si už nenechala nikým vzít, nedala se nikým přesvědčit. V tu dobu jí dokonce žádali o ruku anglický král a taky sám císař Fridrich II. Anežka odmítla i tuto nejvyšší poctu světa a rozhodla se dát svou lásku Kristu. A oblékla si roucho chudé klarisky. V roce 1233 založila v Praze špitál svatého Františka, chudobinec a útulek pro pocestné. Pro péči o nemocné založila špitální

bratrstvo a své věno použila na vybudování kláštera Na Františku, kde se stala abatyší. Za podpory rodiny vybudovala tři chrámy. Stala se pokornou, laskavou, trpělivou pro ty, kteří pomoc potřebovali. Pomáhala usmířovat i roztržky v rodině. Také se povídalo o některých zázracích, které se staly na její přímluvu.

Zemřela vysílením ve věku 70 let. O její svatořečení se snažila Eliška Přemyslovna i Karel IV., ani Václav IV. se to nepovedlo. Až teprve v naší době byla Anežka prohlášena za svatou papežem Janem Pavlem II. A to za velké podpory křesťanů z celé naší země. Svatořečení se uskutečnilo dne 12. 11. 1989 v Římě. A také se naplnilo slavné dávné proroctví, ve kterém se říkalo, že až bude Anežka

Omalovánka Foto: děti.viřa.cz | G. Suchlová

svatořečená, bude v Čechách dobře. A stalo se. Do týdne se zhroutil státní režim, který křesťanům ubližoval a nedával jim svobodu vyznání.

Děkujeme Pánu Bohu za tak skvělou českou přímluvkyni v nebi.

*** Helena Valoušková

Přehled akcí

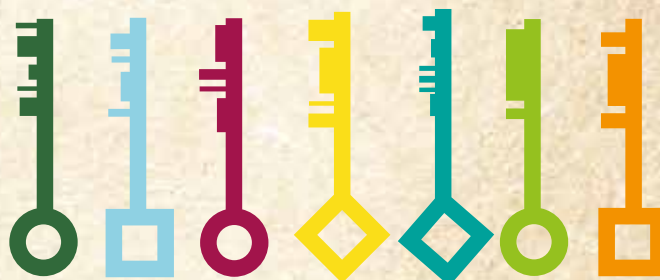
- **SKH (Středoškolské katolické hnutí) Brno** – spolčo a různé akce, IG: skh_brno
- **VKH (Vysokoškolské katolické hnutí) Brno** – pro vysokoškoláky či mladé pracující
 - **Zahajovací studentská mše** 1. 10. v 19h v katedrále sv. Petra a Pavla
 - **Víkendovka pro prváky** 11. – 13. 10. – pro vysokoškoláky
 - **Oktoberfest VKH** 17. 10. – o pivo, jídlo a zábavu nebude nouze
 - **Církevní silvestr** 28. 11.
 - **Adventní duchovní obnova** 6. – 8. 12.
 - **studentské mše v Brně doprovázené scholami** v kostele u jezuitů (kostel Nanebevzetí Panny Marie – ul. Jezuitská) každé pondělí v 19.00 a ve středu v 7.30 s následnou snídaní na Studentském centru
 - během roku bývá velký výběr aktivit: deskovky, víkendovky, blešák, společné pečení, kaligrafie, taneční, běžkování, ples, košť vín, poutě, atd.
 - aktuální informace vždy v ohláškách, na webu (vkhbrno.cz), na Facebooku nebo IG: vkhbrno o dalších studentských mších v Brně
- **GODZONE TOUR: Nie si na to sám** 21. – 26. 10. (Brno 24. 10., 25. 10. Bratislava 10. –14. 7.), je spojením originálního hudebně-tanečního programu, jedinečných příběhů lidí, inovativní video produkce a divadelní show
- **Adopce nablízko – salesiánské misijní dobrovolnictví Cagliari** 8. – 10. 11. (zaštiťuje SADBA) – 1. přípravný víkend, který slouží k seznámení se s programem Adopce nablízko. Účast nezavazuje k pokračování. Po kurzu možnost vyjet do zahraničí na měsíc nebo rok.
- **Farní víkendovka pro děti** 1. – 3. 11. 2024

SVATÁ ANEŽKA ČESKÁ

SVATÁ ANEŽKA BYLA DCEROU KRÁLOVNY KONSTANCIE, KTERÁ ZALOŽILA NAŠ KLÁŠTER PORTA COELI. I KDYŽ MOHLA ŽÍT V BOHATSTVÍ, VYBRALA SI CHUDOBU A VSTOUPILA DO ŘÁDU KLARISEK POJMENOVANÝCH PODLE SVATÉ KLÁRY, SE KTEROU SI DOPISOVALA. UROVNÁVALA SPORY MEZI PŘÍBUZNÝMI, ZALOŽILA VLASTNÍ ŘÁD KŘÍŽOVNÍKŮ S ČERVENOU HVĚZDOU. ANEŽKA MĚLA DOBRÉ SRDCE A S LÁSKOU SE STARALA O CHUDÉ A NEMOCNÉ. BYLA SVATOŘEČENA V ROCE 1989, KDY V NAŠÍ ZEMI DOŠLO K DŮLEŽITÝM ZMĚNÁM.

SYMBOLEM TĚCHTO ZMĚN SE STALY KLÍČE.
NA OBRÁZKU VIDÍŠ SVAZEK KLÍČŮ.
JEDEN KLÍČ MEZI NIMI VŠAK NENÍ – KTERÝ?

ANEŽKA NECHALA POSTAVIT KLÁŠTER S NEMOCNICÍ. V TÉ DOBĚ SE LÉČILO POMOCÍ BYLIN.
POZNÁŠ NĚKTERÉ Z NICH A VÍŠ, K ČEMU SE V LIDOVÉM LÉČITELSTVÍ POUŽÍVALY?

LÍPA – ABY SE ČLOVĚK DOBRĚ VYPOTIL PŘI NACHLAZENÍ

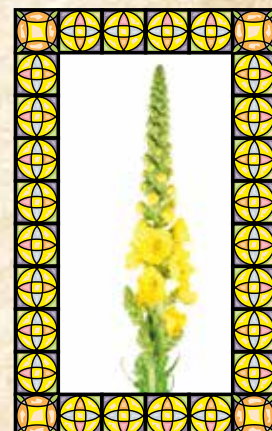
DIVIZNA – NA KAŠEL

KOSTIVAL – ZBAVUJE OTOKŮ A POMÁHÁ PŘI LÉČBĚ ZLOMENIN

HEŘMÁNEK – ZKLIDŇUJE A POMÁHÁ HOJIT RÁNY

LEVANDULE – PRO LEPŠÍ SPÁNEK

MÁTA – PŘI PROBLÉMECH SE ŽALUDKEM

*** Anna Fof, Veronika Mičulková

Cesta světla | Zpravodaj farnosti Tišnov a Předklášteří

- **Redakce:** Veronika Mičulková, P. Josef Rybecký, Marie Sendlerová, Aneta Straková, Radka Svobodová, Aneta Klicnarová, Josef Lavička • **Korektura:** Josef Lavička • **Kontakt:** b.vitam@post.cz
- **Grafická úprava a sazba:** Adam Blažke, Anna Fof • **Tisk:** Tiskárna AMG s.r.o.
- **Určeno výhradně pro vnitřní potřebu farnosti** • **Neprodejné.**

